

Arrest

nr. 75 564 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 december 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VERCAUTEREN, die loco advocaat A. SAEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 19 oktober 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 oktober 2010 werd verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet, nadat op 8 oktober 2010 een vergunning tot tewerkstelling aan de werkgever BVBA B. werd verleend met een geldigheidsduur van 12 oktober 2010 tot 11 oktober 2011.

Er werd verzoeker een BIVR afgeleverd, geldig tot 10 november 2011.

De verlenging van de verblijfsvergunning werd afhankelijk gemaakt van de voorlegging van een arbeids- of beroepskaart en van het bewijs van een effectieve en recente tewerkstelling. Tevens diende hij het bewijs van identiteit en nationaliteit te leveren.

Op 8 augustus 2011 werden aan de verwerende partij de volgende documenten overgemaakt:

- aanvraag van verlening van de verblijfsvergunning,
- arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur vanaf 11 januari 2011,
- loonfiches van de maanden januari tot juni 2011,
- weigering arbeidskaart B van 5 september 2011,
- ingesteld beroep van 29 september 2011 tegen voornoemde weigeringsbeslissing.

Op 8 november bericht de gemeente Deurne dat verzoeker te kennen geeft dat er blijkbaar *“bij de aanvraag arbeidskaart iets misgelopen is”* en dat *“betrokkene en zijn werkgever [...] het nodige [doen] om dit zo snel mogelijk recht te zetten.”* De weigeringsbeslissing van de Vlaamse overheid met betrekking tot de aanvraag van de arbeidsvergunning wordt toegevoegd. Tevens wordt het verzoekschrift toegevoegd uitgaand van de raadsman van verzoeker, die uiteenzet dat per vergissing van de boekhouder een lager bedrag werd vermeld dan het minimumbrutoloon dat verzoeker daadwerkelijk ontving, hierbij verwijzend naar de loonstaten van oktober 2010 tot en met december 2010 en naar andere loonfiches.

Op 10 november 2011 neemt de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd, door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde A., R. (...) geboren te TAFARSITE op (...), onderdaan van Marokko, verblijvende te (...) gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B(VGB288874), geldig van 12.10.2010 tot 11.10.2012 voor de werkgever B. (...) BVBA, die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 12/10/2010 werden opgenomen:

“Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient volgende persoon een arbeidskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling te leveren:

A., R. (...)

geboren op (...) te Tafarsite

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe arbeidskaart B kan voorleggen vermits de aanvraag tot het verkrijgen van een nieuwe arbeidskaart werd geweigerd door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie middels hun schrijven dd. 05.09.2011. Hiermee komt hij niet tegemoet aan de aan zijn tijdelijk verblijf gestelde voorwaarden.

Overwegende dat volgens art. 13 § 3, tweede lid van de wet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten, kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven “indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden”.

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan hem (haar) bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Sloveë, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen dertig dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van “art. 2 EN 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 6 en 62 van de Vreemdelingenwet en Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991.”

Het middel luidt als volgt:

“1. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing'

Het bevel om het grondgebied te verlaten beantwoordt geenszins aan de motiveringsplicht;

Dat het niet kan zijn dat verweerster in het bevel om het grondgebied¹ te verlaten stelt dat verzoeker stelt om het grondgebied te verlaten zonder dat zij een beslissing ten gronde heeft genomen;

Dat verweerster een inhoudelijke beslissing tot ongegrondheid had moeten nemen waarbij zij op gemotiveerde wijze diende te stellen waarom de aanvraag van verzoeker tot machtiging tot verblijf ongegrond zou zijn;

Verweerster heeft geen ongegronde beslissing genomen en stelt slechts in enkele zinnen in het bevel om het grondgebied (weliswaar niet in een aparte beslissing) dat verzoeker geen tijdelijk verblijf meer heeft;

Dat dit uiteraard niet kan en het kan niet zijn dat het bevel om het grondgebied als antwoord zou moeten dienen waarom verzoeker zijn verblijf tot machtiging tot verblijf niet meer gegrond zou zijn;

Verweerster stelt zelfs niet dat het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf ongegrond is;

De motiveringsplicht is dan ook duidelijk geschonden;

Verweerster had in een aparte beslissing haar motiveringen tot een eventuele ongegronde beslissing moeten overmaken aan verzoeker;

Bovendien heeft verweerster geen gemotiveerde beslissing genomen en beperkt zich tot het uitbrengen van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker;

Het bevel om het grondgebied te verlaten kan geen beslissing zijn tot ongegrondheid van een machtiging tot verblijf;

Verweerster vergeet eveneens de cruciale elementen te vermelden, met name dat de beroepsprocedure tegen de weigering arbeidskaart nog hangende is;

Verweerster stelt in se niet waarom het verblijf van verzoeker tot machtiging tot verblijf zou geweigerd zijn;

Verweerster motiveert dit geenszins;

Het is trouwens onwettig het bevel om het grondgebied te laten geïden als ongegronde beslissing hetgeen verweerster in casu tracht te doen

Dat er geen motivering is geschied, minstens op zeer gebrekkige wijze, hetgeen blijkt uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in het bevel om het grondgebied te verlaten van de Minister van Binnenlandse Zaken;

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheid, dienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is;

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd: (Cass. 12.05.1932, Pas. 1932,1,1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft.

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten «dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat verzoeker niet akkoord kan met het bevel om het grondgebied te verlaten en verweerster motiveert niet in een afzonderlijke beslissing waarom verzoeker geen machtiging tot verblijf kan hebben;

Dat verzoeker opwerpt dat verweerster geen weigeringsbeslissing heeft genomen en dus de motiveringsplicht is geschonden;

Dat het middel bijgevolg ernstig is:”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoeker stelt in een eerste middel de schending voor van de artikelen 8 en 62 van de Wet van 15 december 1980 en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het bestreden bevel wordt gegeven omdat verzoeker geen nieuwe arbeidskaart B kon voorleggen.

Verzoeker betwist deze motivering niet, doch meent dat er gewacht had moeten worden op de beslissing inzake het ingediende beroep tegen deze weigering.

De verwerende partij heeft de eer op te merken dat een dergelijk beroep geen schorsende werking heeft en overigens gericht is tegen een beslissing die genomen werd door een andere overheidsinstantie.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in de stelling dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet kon worden afgeleverd alvorens er een ongegronde beslissing tot machtiging tot verblijf zou worden genomen.

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, werd immers reeds op 12 oktober 2010 behandeld en resulteerde in een tijdelijk verblijf.

Conform artikel 13 §3 tweede lid van de wet van 15 december 1980 kan een bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd wanneer verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn tijdelijk verblijf gestelde voorwaarden, wat in casu het geval was.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en maakt geen schending uit van door verzoeker aangehaalde wetsartikelen.

Het eerste middel is niet gegrond.”

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag, met name artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet en geeft de feitelijke grondslag weer: het toegekend tijdelijk verblijf wordt niet verlengd omdat de verzoekende partij geen arbeidskaart meer kan voorleggen, voorwaarde om het tijdelijk verblijf te behouden zodat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is genomen op grond van artikel 13 § 3 van de vreemdelingenwet dat luidt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij het toegekend tijdelijk verblijf dat gekoppeld werd aan bepaalde voorwaarden kan stopzetten, hetzij niet verlengen indien niet meer is voldaan aan de bepaalde voorwaarden die gekoppeld werden aan het toekennen van het tijdelijk verblijf. In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij de verzoekende partij op 12 oktober 2010 heeft gemachtigd tot een tijdelijk verblijf dat kon verlengd worden mits de verzoekende partij drie maanden voor de vervaldatum van haar verblijfsvergunning onder meer een arbeidskaart of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling moest voorleggen, hetzij drie maanden voor 10 november 2011. In casu is niet betwist dat de verzoekende partij geen arbeidskaart of beroepskaart kon voorleggen binnen de hier boven omschreven termijn.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kon gegeven worden zonder dat een “inhoudelijke beslissing tot ongegrondheid” werd genomen, toont zij niet aan welke wettelijke basis het bestuur hiertoe zou verplichten, te meer artikel 13, § 1 van de vreemdelingenwet voorziet:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.(...)”.

Voor het overige bepaalt artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet dat wanneer de vreemdeling niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven.

Het gegeven dat nog een beroepsprocedure hangende is bij de Vlaamse overheid betreffende de arbeidskaart doet aan het voorgaande geen afbreuk. In de mate dat voorgehouden wordt dat het grondwettelijk "*principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen*" doelt op artikel 149 GW merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bestuursrechtelijke beslissing is en geen juridictionele. Bijgevolg kan de verzoekende partij zich hier niet op dienstige wijze op beroepen.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen.

Dat immers verzoeker zich op het criterium 2.8.B. heeft gebaseerd met name een ingevuld arbeidscontract heeft voorgelegd, verblijf sedert minstens 31.03.2007 heeft aangetoond en duurzame lokale verankering heeft aangetoond.

Dat verweerster ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de nog hangende procedure mbt de weigeringsbeslissing van verlenging van de arbeidskaart B;

Dat verweerster eerst had moeten onderzoeken of de weigering tot het afleveren van een arbeidskaart B definitief was hetgeen in cassu geenszins het geval was;

Dat verzoeker nog een hangende procedure heeft mbt de weigering van de verlenging van zijn arbeidskaart B;

Dat het vaststaat dat de machtiging tot verblijf gekoppeld is aan een arbeidskaart en verweerster geenszins een bevel tot het grondgebied kan afleveren zonder enerzijds een ongegronde beslissing tot machtiging tot verblijf te nemen en anderzijds zonder de definitieve resultaat mbt de arbeidskaart af te wachten:

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel niet heeft nageleefd en eerst onderzoek had moeten verrichten naar het definitieve resultaat van het hoger beroep mbt de arbeidskaart B;

Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen."

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoeker stelt in een tweede middel de schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel.

"De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

"De verwerende partij wenst nogmaals te benadrukken dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend dd. 19 oktober 2009 op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, reeds op 12 oktober 2010 werd behandeld en verzoeker op dat ogenblik gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk.

De verlenging van de verblijfsvergunning werd afhankelijk gemaakt van de voorlegging van een arbeids- of beroepskaart en van het bewijs van een effectieve en recente tewerkstelling.

Verzoeker betwist niet dat hij geen nieuwe arbeidskaart B voorlegde en dat hij bijgevolg niet voldeed aan de aan zijn tijdelijk verblijf gestelde voorwaarden.

Het loutere feit dat tegen de weigeringsbeslissing een niet-schorsend beroep werd ingediend bij de bevoegde instantie doet geen afbreuk aan wat voorafgaat.

Verzoeker werd terecht in het bezit gesteld van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, conform artikel 13 §3 tweede lid van de wet van 15 december 1980, dat als volgt luidt:

"§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf."

De bestreden beslissing werd op zorgvuldige wijze genomen. Het tweede middel is niet gegrond."

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij niet voldoende onderzoeksdaden te hebben gesteld. Ten onrechte werd geen rekening gehouden met de beroepsprocedure tegen de weigering van afgifte van een arbeidskaart. Volgens de verzoekende partij had deze procedure moeten worden afgewacht.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat het de verzoekende partij toekomt er zorg voor te dragen dat de voorwaarden gekoppeld aan de machtiging tot tijdelijk verblijf worden nageleefd te meer deze voorwaarden al hadden moeten vervuld zijn drie maanden voor 10 november 2011. Weliswaar heeft de verzoekende partij de verwerende partij in kennis gesteld van de hangende beroepsprocedure maar liet zij na aan te tonen dat het mislopen van een gunstige beslissing met betrekking tot de afgifte van de arbeidskaart te wijten is aan overmacht of onoverkomelijke dwaling. De Raad acht het in die omstandigheden kennelijk redelijk dat de verwerende partij de vervaldatum voor het bijbrengen van de gevraagde bewijzen heeft afgewacht. Ten overvloede wordt erop gewezen dat de verzoekende partij weliswaar stelt dat het mislopen te wijten is aan de boekhouder van de werkgever maar dat dit slechts een loutere bewering is, niet gestaafd met enig begin van bewijs. Anderzijds toont de verzoekende partij met het overmaken van de loonstaten prima facie geenszins aan dat het gestelde in de weigeringsbeslissing van de afgifte van de arbeidskaart onjuist is. In deze omstandigheden toont de verzoekende partij geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van "billijkheidsbeginsel".

Het middel luidt als volgt:

"De sanctie opgelegd door verweerster is onbillijk en staat niet in verhouding met de beweerde niet verlenging van de arbeidskaart B;

Dat verzoeker immers geregulariseerd was, een arbeidskaart B had, tewerkgesteld was, en een appartement heeft in België en dus al zijn sociale en economische belangen;

Dat thans verweerster een bevel om het grondgebied doet afleveren aan verzoeker zonder zelfs een ongegronde beslissing te nemen waarbij de machtiging tot verblijf zou geweigerd zijn, is totaal onbillijk;

Dat verzoeker niettegenstaande hij nog een hangende procedure heeft mbt de weigering van de verlenging van zijn arbeidskaart, alles verliest;

Dat verzoeker opnieuw in de illegaliteit is beland, niet meer kan gaan werken, zijn economische regelingen en financiële regelingen in het gedrang komen;

Dat de opgelegde sanctie door verweerster dan ook onbillijk is en zeer extreem;

Dat verweerster een bevel om het grondgebied uitvaardigt zonder een beslissing ten gronde te nemen en zonder het resultaat in graad van beroep(mbt de arbeidskaart) af te wachten;

Dat deze beslissing vanwege verweerster onbillijk is en die sanctie voor verzoeker enorm zwaar is.

Dat verweerster immers aangeeft dat verzoeker in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op grond van het criterium 2.8.B. en dat hij heeft aangetoond dat hij minimumverblijf heeft sinds 31.03.2007.

Dat verweerster ook aangeeft dat verzoeker geïntegreerd is en Nederlands spreekt.

Dat verzoeker thans zijn verblijfsvergunning verliest door de beslissing van verweerder.

Dat verzoeker bovendien zijn kans om opnieuw tewerkgesteld te kunnen worden bij b. (...) bvba verliest en hierdoor geen bron van inkomsten kan hebben.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoeker stelt in een derde middel de schending voor van het billijkheidsbeginsel.

Daar waar verzoeker voorhoudt dat de door de verwerende partij opgelegde sanctie onbillijk is en niet in verhouding staat met de beweerde niet-verlening van de arbeidskaart B, heeft de verwerende partij de eer op te merken dat de bestreden beslissing geen sanctie uitmaakt, doch het resultaat is van de toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het begrip billijkheid behoort tot de evaluatie inzake vergoedingen, zijnde een bevoegdheid van de Raad van State.

Verzoekende partij kan zich niet beroepen op het begrip billijkheid en bedoelt waarschijnlijk het redelijkheidsbeginsel en/of het evenredigheidsbeginsel.

Het administratief dossier toont aan dat verzoeker geen arbeidskaart B kon voorleggen, waardoor hij niet voldoet aan de voorwaarden die werden gesteld aan de verlenging van het hem eerder toegestane tijdelijk verblijf.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk als zou de thans bestreden beslissing onredelijk of onevenredig zijn.

Het derde middel is niet gegrond.”

2.3.3. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing onbillijk is en niet in verhouding staat met de niet verlenging van de arbeidskaart, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee blijkbaar de wettelijke bepalingen bekritiseert. Dergelijke kritiek kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij verwijst naar elementen die haar integratie betreffen (appartement, werk, sociale en economische belangen, kennis landstaal) en stelt dat zij dit alles verliest, kan enkel opgemerkt worden dat, nu geen overmacht of onoverkomelijke dwaling worden aangetoond, dit te wijten is aan de eigen onzorgvuldige gedraging van de verzoekende partij die naliët tijdig het nodige te doen om een arbeidskaart te verkrijgen voor 10 november 2011. De gevolgen hiervan (illegaliteit, niet kunnen werken en werkverlies, financiële en economische regelingen die in het gedrang komen) doen aan het voorgaande geen afbreuk nu de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing op onwettige wijze zou zijn genomen.

In de mate dat uit het betoog moet afgeleid worden dat de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing niet evenredig is genomen, laat het evenredigheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het derde middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN